

— Много се лъжешъ! тя обича само лошо да прави; тя кжса цвѣтята, защото ѝ забраняватъ, ето работата; но ако ти желашъ да ти бере цвѣтя, азъ не съмъ противна.

— Мамо, не вѣрвашъ ли, че Топси би могла да стане ангелъ, ако бѣше християнка?

— Каква смѣшна мисълъ! Само тебе тя може да дойде въ главата.

— Богъ не е ли неинъ баща, както и нашъ?

— Възможно е, каза Мария. Гдѣ е моето шишенце съ парфюма?

— Колко жално! си каза Ева, като хвърли единъ погледъ къмъ езерото.

— Какво каза?

— Казвамъ, че е жално, дѣто едно лице, което би могло да обитава единъ день небето, се унижава, пада и не се намира една ржка, която да го повдигне.

— Що да правимъ? безполезно е да се отчайва човѣкъ, Ево. Трѣбва да благодаримъ на Бога за благата, които ни е далъ.

— Колко е жалко да мисли човѣкъ за бѣднитѣ хора, които нѣматъ никакви блага!

— Това не ме занимава никакъ, каза Мария.

— Мамо, подзе Ева, искамъ да ми отрѣжатъ косата.

— Защо?

— За да я дамъ на приятелитѣ си, догдѣто съмъ въ състояние да направя това сама. Желашъ ли да помолишъ братовчедка ми да ми направи тази услуга?

Мария повика мисъ Офелия, която бѣше въ другата стая. При влизанieto ѝ, дѣтето се подигна на възглавницата си, и, като стисна редицитѣ на русата си коса, каза радостно:

— Хайде, братовчедко, острижи овцата!

— Що? каза Сень-Кларъ¹⁾, който носѣше плодове на дъщеря си.

— Тате, моля братовчедка си да ми отрѣже косата; имамъ много; тя ми сгрѣва главата; и послѣ, желая да дамъ по нѣколко косми на приятелитѣ си.

Мисъ Офелия взе ножицитѣ си.

— Внимавай! не ги разваляй, извика Сень-Кларъ: отрѣжи ги отдолу, та да се не познава. Азъ се гордѣя съ косата на дъщеря си.

— О тате! каза печално Евангелина.

— Да, подзе Сень-Кларъ весело; искамъ да ги спазя хубави за деня, когато ще те заведе на вуйчовата ти плантация.

— Никога не ще отида тамъ, тате; азъ ще отида въ една по-хубава страна. Охъ! вѣрвай ме! не виждашъ ли, че отслабвамъ отъ день на день!

— Защо искашъ да вѣрвамъ въ едно толкозъ мрачно бждаше?

— Защото то е вѣрно. Ако бѣше увѣренъ въ това, тате, ти би изпитвалъ сжжитѣ чувства като менъ.

Сень-Кларъ замълча и мрачно изглеждаше дългитѣ редици, които падаха една по една отъ главата на дѣтето връзъ колѣнитѣ му. Тя ги събра и ги срѣса съ изсѣхналитѣ си прѣсти, като хвърляше отъ време на време по единъ безпокоенъ погледъ къмъ баща си.

— Прѣдчувствувахъ сериозността на болестта ѝ, каза Мария: това подкосваше здравето ми и то скоро ще ме свали въ гроба, макаръ че никой и да не обръща внимание на мене. Послѣ, Сень-Кларе, ти ще видишъ, че съмъ имала право.

— Добро утѣшение, забѣлжи сухо Сень-Кларъ.

Мария падна връзъ едно кресло и покри лицето си съ една батистена кърпа.

Евангелина направи знакъ на Сень-Клара да се приближи и той седна до нея.

— Тате, силитѣ ми изчезватъ; нѣщо искамъ да ти кажа, но ти все ми забранявашъ. Позволявашъ ли ми сега да ти кажа?

— Да, мое дѣте, отговори Сень-Кларъ, като затвори очитѣ си съ едната ржка и като държеше съ друга шеркината си.

— Тогазъ, желая да видя всичкитѣ ни хора; имамъ да имъ говоря.

¹⁾ Бащата на Ева.